

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสังคม ทำให้ค่านิยมที่ดีของสังคมไทยที่ยึดมั่นในคำสอนทางพุทธศาสนาและคุณธรรมที่ดั้งเดิม ความพอใจ ไม่ยึดติดกับวัตถุ ได้ถูกละเลย และรับเอาค่านิยมตะวันตกที่เน้นในเรื่องของวัตถุเข้ามาแทนที่ ประชาชนเห็นแก่ความสะดวกสบาย ฟุ่มเฟือย ย่อหย่อนในศีลธรรม จริยธรรม เอาวัดเอาเปรียบผู้อื่นและขาดระเบียบวินัย ปัญหาเหล่านี้ได้ส่งผลให้เกิดวิกฤตการณ์ต่าง ๆ ในประเทศไทย จากการสัมมนาเรื่อง “วิกฤตการณ์สังคมไทย” ของสำนักคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ พ.ศ. 2538 พบข้อสรุปว่าการขาดวินัยของคนในชาติเป็นวิกฤตการณ์ในสังคมไทยที่ควรได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน ซึ่งพระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตโต, 2538: 5) กล่าวว่า “หากปราศจากวินัย ชีวิตจะวุ่นวายสับสน เพราะวินัยช่วยจัดระบบระเบียบในชีวิตและสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคข้อมูลข่าวสารประเทศที่มีความก้าวหน้าต้องมีวินัยเป็นพื้นฐาน ประชาชนต้องมีเหตุผลและมีวิจารณญาณในการคิดตัดสินใจ” นอกจากนี้ Myrdal (1970 อ้างถึงใน กัลยา สุวรรณรอด, 2537) ยังพบว่าวินัยทางสังคมเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาประเทศไปสู่ความเป็นประชาธิปไตย เห็นได้จากประเทศสิงคโปร์ ผู้นำประเทศได้ประกาศเจตนารมณ์ โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนามนุษย์ให้เป็นผู้มีระเบียบวินัยและมีความสำนึกในหน้าที่ความเป็นพลเมือง ด้วยเหตุที่ประชาชนที่มีวินัยจะเป็นแรงขับเคลื่อนต่อการพัฒนาประเทศที่มีประสิทธิภาพ (วรัญพร แสงนภาพร, 2544)

ในช่วงเวลาที่ผ่านมา ประเทศไทยมีนโยบายการพัฒนาประเทศโดยมุ่งเน้นความเท่าทันต่อการเปลี่ยนแปลงของวัตถุมากกว่าการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ จึงก่อให้เกิดวิกฤตการณ์ต่าง ๆ คณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้เสนอให้มีการปรับเปลี่ยนทิศทางการพัฒนาศักยภาพของประเทศ โดยเริ่มต้นในช่วงของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 พุทธศักราช 2540-2544 ได้ปรับแนวทางการพัฒนาจากเดิมที่มุ่งผลสัมฤทธิ์ทางเศรษฐกิจ มาเป็นการเน้นคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา ด้วยเพราะคนเป็นปัจจัยชี้ขาดความสำเร็จของการพัฒนาในทุกเรื่อง ดังนั้นเพื่อให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 จึงได้กำหนดเป้าหมายของการจัดการศึกษาในมาตรา 6 ว่า “การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข” สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี สำนักงาน

คณะกรรมการอุดมศึกษา (สกอ.) จึงได้กำหนดคุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ เพื่อเป็นแนวทางการดำเนินงานให้กับมหาวิทยาลัยต่าง ๆ มุ่งผลิตบัณฑิตสู่ทิศทางการเดียวกัน ดังนี้ 1) เป็นผู้มีความรู้ในวิชาการและสามารถคิดวิเคราะห์อย่างเป็นระบบ 2) เป็นผู้มีความรู้ จริยธรรม 3) เป็นผู้มีความรู้ในศาสตร์ต่าง ๆ ได้แก่ คอมพิวเตอร์ ภาษาต่างประเทศและการเล่นดนตรี 4) เป็นผู้มีความรับผิดชอบต่อสังคมและดำรงชีวิตด้วยความเหมาะสม

มหาวิทยาลัยสยามเป็นหนึ่งในสถาบันการศึกษาชั้นนำ ที่ได้รับการยอมรับในระดับสากล มุ่งมั่นจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาคนให้เป็นผู้ใช้ปัญญาในการดำรงชีวิตและมีความเป็นเลิศในวิชาการและวิชาชีพ จึงได้กำหนดคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ของมหาวิทยาลัยสยามให้สอดคล้องกับนโยบายการผลิตบัณฑิตของ สกอ. ดังนี้ 1) เป็นผู้มีความเป็นเลิศทางวิชาการและวิชาชีพเป็นที่ยอมรับในระดับสากล 2) เป็นผู้มีความรู้ จริยธรรม และสามารถครองตนในสังคมได้อย่างเหมาะสม 3) สามารถวิเคราะห์และสังเคราะห์ความรู้เพื่อนำไปใช้ประยุกต์แก้ปัญหาในชีวิตประจำวันได้ 4) มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และมีการเรียนรู้ตลอดชีวิต 5) ตระหนักในคุณค่าของศิลปวัฒนธรรมของชาติ รวมทั้งยอมรับในความหลากหลายของวัฒนธรรม 6) สามารถใช้ภาษาที่เป็นสากลอย่างน้อย 1 ภาษา 7) มีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ 8) มีวินัยและมีค่านิยมที่เหมาะสมในการดำเนินชีวิต เห็นได้ว่าคุณธรรมวินัยเป็นคุณลักษณะหนึ่งที่สำคัญสำหรับการผลิตบัณฑิตที่พึงประสงค์ ทางมหาวิทยาลัยสยามได้ตระหนักถึงความสำคัญและจัดหาแนวทางเพื่อส่งเสริมคุณธรรมวินัยในตนเองให้แก่นักศึกษา เพื่อให้บัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาออกไปเป็นหน่วยหนึ่งที่สำคัญของสังคม สามารถปฏิบัติหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นประชากรที่มีคุณภาพยิ่งขึ้น

วินัยภายนอกเกิดขึ้นจากการใช้อำนาจบังคับให้ปฏิบัติตาม หากอำนาจนั้นหมดไป วินัยก็จะหมดไปด้วย สำหรับวินัยในตนเองเกิดขึ้นจากความสมัครใจของบุคคลผ่านการเรียนรู้ อบรม และเลือกสรรไว้เป็นหลักปฏิบัติประจำตน (สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, 2537) ได้มีผู้ศึกษาค้นคว้าวินัยในตนเองเพื่อให้ได้คุณลักษณะของวินัยในตนเองตามบริบทของสังคมไทย ดังเช่น สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ฉันทนา ภาคบังข และคณะ, 2539) ได้ศึกษาเกี่ยวกับคุณลักษณะวินัยที่พึงประสงค์ในสังคมไทย พบข้อสรุปว่าลักษณะเด่นที่นำไปสู่ความมีวินัยสามประการ ได้แก่ ความมีน้ำใจหรือความเอื้ออาทร ความเชื่อมั่นในตนเองและความอดทน นอกจากนี้ยังรวมถึงพฤติกรรมที่แสดงถึงความมีวินัยซึ่งมักจะปรากฏในลักษณะของความเป็นประชาธิปไตย ได้แก่ ความมีเหตุผล การเคารพสิทธิและการทำตามข้อตกลงหรือความรับผิดชอบต่อส่วน ฌญัฐพร สตาภรณ์ (2540) ได้กำหนดคุณลักษณะความมีวินัยในตนเอง โดยพิจารณาจากความถี่ของคุณลักษณะของวินัยในตนเองจาก

งานวิจัยต่าง ๆ พบข้อสรุปดังนี้ 1) การปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม 2) ความเชื่อมั่นในตนเอง 3) ความรับผิดชอบ 4) ความตั้งใจจริง 5) ความเป็นผู้นำ 6) ความอดทน

จากการที่ผู้วิจัยได้สำรวจข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของ นักศึกษามหาวิทยาลัยสยาม ยังคงพบนักศึกษาแสดงพฤติกรรมที่ส่งผลให้เกิดปัญหาอัน เนื่องมาจากการขาดวินัยในตนเอง ในด้านต่าง ๆ ดังนี้ นักศึกษาส่วนใหญ่ขาดความรับผิดชอบในการรักษาสาธารณสมบัติ เช่น รื้อคั่นหนังสือในห้องสมุดอย่างกระจัดกระจาย ไม่รักษาความสะอาดภายในมหาวิทยาลัย ขาดความมั่นใจในตนเองด้วยเชื่อว่าตนไม่มีความสามารถเพียงพอ ขาดภาวะความเป็นผู้นำด้วยเหตุที่เป็นการเพิ่มความรับผิดชอบให้แก่ตนเองมากเกินไป มักจะ คำนึงถึงแต่ความสะดวกสบายที่ตนจะได้รับ บางคนเข้าชั้นเรียนเพียงเพื่อให้ตนมีรายชื่อ เพื่อให้ จำนวนเวลาเรียนครบตามที่มหาวิทยาลัยกำหนด ไม่ให้ความช่วยเหลือผู้อื่นเพราะอาจทำให้ ตนเองเสียประโยชน์ไป ที่สำคัญนักศึกษาชายและหญิงบางคนมักปฏิบัติตัวกับเพื่อนต่างเพศไม่ เหมาะสม เช่น การเดินโอบกอดกันทั้งในมหาวิทยาลัยและนอกมหาวิทยาลัยขณะใส่เครื่องแบบ ของสถาบัน จากสภาพปัญหาดังกล่าวในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดคุณลักษณะความมี วินัยในตนเองไว้ 7 ด้านคือ 1) ความรับผิดชอบ 2) ความเชื่อมั่นในตนเอง 3) ความเป็นผู้นำ 4) ความอดทน 5) ความซื่อสัตย์ 6) ความเสียสละ และ 7) การรักษาระเบียบใจ โดยพิจารณา จากคุณลักษณะวินัยที่พึงประสงค์ในสังคมไทย ความถี่ของคุณลักษณะความมีวินัยในตนเองจาก งานวิจัยต่าง ๆ ร่วมกับการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับปริญญา ตรี มหาวิทยาลัยสยาม

วินัยในตนเองของแต่ละบุคคลมีพื้นฐานตั้งแต่แรกเกิดจนกระทั่งเติบโต เด็กมีปฏิสัมพันธ์ กับมารดาหรือผู้เลี้ยงดู เด็กเกิดการเรียนรู้คำอบรมสั่งสอนและกระทำการต่าง ๆ ตามที่มารดาหรือ ผู้เลี้ยงดูเคยอบรมสั่งสอนไว้ แม้ว่าจะไม่มีมารดาหรือผู้เลี้ยงดูอยู่ด้วย จากทฤษฎีพบว่าการเกิด วินัยในตนเองเป็นผลมาจาก 2 ปัจจัย คือ 1) ปัจจัยส่วนบุคคล Bandura, A. (1986) พบว่า เพศ เป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมต่าง ๆ ที่บุคคลนั้นแสดงออกมา โดยขึ้นอยู่กับ สภาพแวดล้อม ดังนั้นด้วยบรรทัดฐานทางสังคมจึงเป็นผู้กำหนดบทบาทให้เพศหญิงและชายมี พฤติกรรมที่พึงประสงค์ต่างกัน นอกจากนี้ สตินานฎ สุทธิจินดา (2543) พบว่า นักเรียนที่เรียน ระดับชั้นต่างกันมีวินัยในตนเองแตกต่างกัน โดยคนที่มียุทธศาสตร์การศึกษามากกว่าหรือมีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนรู้จะมีความสามารถและโอกาสในการเรียนรู้ได้ละเอียดลึกซึ้ง เป็นนามธรรม มากกว่า จึงทำให้มีวินัยในตนเองสูง 2) ปัจจัยภายนอก การอบรมเลี้ยงดูและการทำตนเป็น แบบอย่างของบิดามารดาด้านพฤติกรรมความมีวินัย การอบรมสั่งสอนและการทำตนเป็น แบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมความมีวินัย เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของเด็กมากที่สุด (ศักดิ์สิทธิ์ บุญรังสี, 2546; ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และคณะ, 2539)

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น ประกอบกับทางมหาวิทยาลัยสยามได้ให้ความสำคัญกับความมีวินัยในตนเอง เนื่องจากนักศึกษาส่วนหนึ่งมีวินัยในตนเองอยู่ในระดับดี แต่อีกส่วนหนึ่งยังขาดวินัยในตนเอง ซึ่งน่าเป็นห่วงอย่างมาก ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี เพื่อนำผลการวิจัยไปเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับบุคลากรที่ปฏิบัติงานเกี่ยวข้องกับการพัฒนานักศึกษา ในการวางนโยบายและจัดดำเนินโครงการที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมวินัยในตนเองให้แก่นักศึกษา เพื่อให้เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่ถึงพร้อมด้วยคุณธรรม จริยธรรม และความสามารถทางวิชาการ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสยาม โดยรวมและเป็นรายด้าน 7 ด้าน ได้แก่ ความรับผิดชอบ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความเป็นผู้นำ ความอดทน ความซื่อสัตย์ ความเสียสละและการรักษาระเบียบใจ
2. เพื่อเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสยาม โดยรวม และเป็นรายด้าน 7 ด้าน จำแนกตามตัวแปรเพศ คณะ ระดับชั้น ความเข้มงวดในการมีระเบียบวินัยของคณาจารย์ต่อนักศึกษา และลักษณะการอบรมเลี้ยงดู

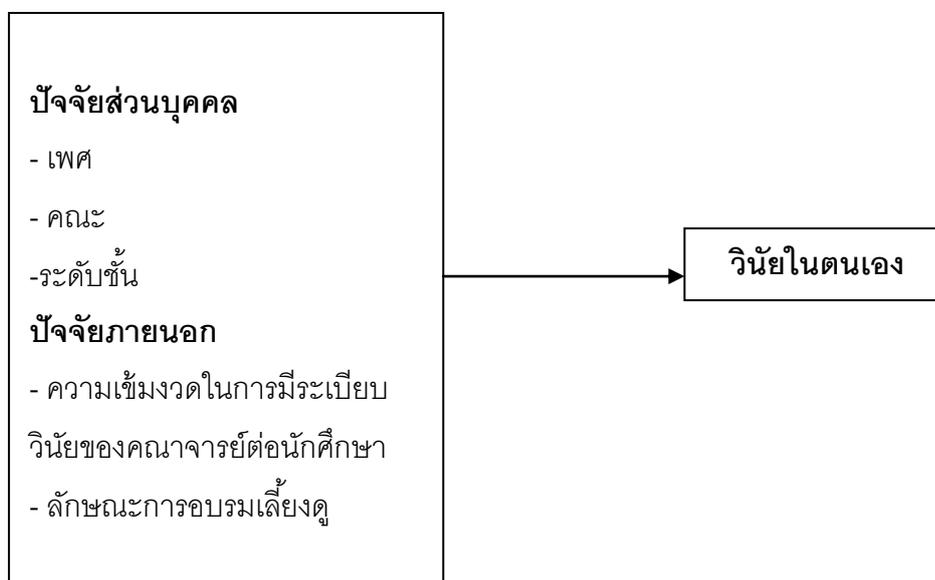
แนวเหตุผลและสมมติฐานการวิจัย

การเกิดวินัยในตนเองของบุคคล จะต้องมีพื้นฐานมาตั้งแต่ระยะแรกจนกระทั่งเติบโต Mowrer (1960) นักจิตวิทยาพัฒนาการได้อธิบายว่า ทารกจะต้องเรียนรู้จากผู้ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งการเรียนรู้ต้องอยู่ในสภาวะที่เหมาะสมเท่านั้น การเรียนรู้ของทารกและเด็กจะเกิดขึ้นหลายระดับ และมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ได้รับการบำบัดความต้องการ ซึ่งบุคคลสำคัญต่อการเรียนรู้ของทารก คือ บิดา มารดาหรือผู้เลี้ยงดู เช่น เมื่อทารกหิวก็ได้ดื่มนม หลังทารกได้รับการบำบัดความต้องการก็จะรู้สึกสบาย พอใจและมีความสุข การเรียนรู้ในขั้นตอนนี้จึงเป็นรากฐานที่สำคัญของการเรียนรู้ขั้นต่อไป
2. ความรักและผูกพันของเด็กที่มีต่อบิดา มารดาหรือผู้เลี้ยงดู จะนำไปสู่การประพฤติปฏิบัติตามการอบรมสั่งสอนหรือการเลียนแบบบุคคลที่รักและพึงพอใจ โดยการเกิดพฤติกรรมเลียนแบบ 2 ลักษณะ คือ ทางที่ดีและทางที่ไม่ดี เช่น ถ้าเด็กเห็นผู้เลี้ยงดูสูบบุหรี่ เมื่อเด็กสูบบุหรี่ก็มีความสุข ความพอใจ เพราะเป็นลักษณะของผู้ที่ตนรักและพึงพอใจมาก่อน

ดังนั้นจุดเริ่มต้นของการเกิดวินัยในตนเอง จึงขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ระหว่างทารกกับบิดา มารดาหรือผู้เลี้ยงดู ทำให้เด็กเกิดความมั่นคงทางอารมณ์ ซึ่งช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนการอบรมสั่งสอนเลี้ยงดูของแต่ละครอบครัวเป็นพื้นฐานของการพัฒนาความมีวินัยในตนเองของเด็ก และเมื่อเด็กเติบโตขึ้น สังคมของเด็กจะเปลี่ยนจากบ้านมาสู่โรงเรียน การอบรมสั่งสอนและการทำตนเป็นแบบอย่างของครู จะช่วยพัฒนาความมีวินัยในตนเองของเด็กได้มากขึ้น ผู้วิจัยจึงได้ตั้งสมมติฐานของการ ดังนี้

1. นักศึกษาหญิงมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านมากกว่านักศึกษาชาย
2. นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในคณะต่างกันมีวินัยในตนเอง โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
3. นักศึกษาที่เรียนระดับชั้นต่างกันมีวินัยในตนเอง โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
4. นักศึกษาที่ได้รับความเข้มงวดในการมีระเบียบวินัยของคณาจารย์ต่างกันมีวินัยในตนเอง โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
5. นักศึกษาที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกันมีวินัยในตนเอง โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน

กรอบแนวคิดในการวิจัย (Conceptual Framework)

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย เพื่อศึกษาวิสัยทัศน์ในตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสยาม โดยรวมและเป็นรายด้าน

1. ประชากรในงานวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสยาม
2. ตัวแปรที่ศึกษาประกอบด้วย

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

2.1.1 ปัจจัยส่วนบุคคล

2.1.1.1 เพศ แบ่งเป็น

- เพศชาย
- เพศหญิง

2.1.1.2 คณะ แบ่งเป็น

- คณะนิติศาสตร์
- คณะนิเทศศาสตร์
- คณะวิศวกรรมศาสตร์
- คณะวิทยาศาสตร์
- คณะบริหารธุรกิจ
- คณะพยาบาลศาสตร์
- คณะศิลปศาสตร์

2.1.1.3 ระดับชั้น แบ่งเป็น

- ชั้นปี 1
- ชั้นปี 2
- ชั้นปี 3
- ชั้นปี 4

2.1.2 ปัจจัยภายนอก

2.1.2.1 ความเข้มงวดในการมีระเบียบวินัยของคณาจารย์ต่อนักศึกษา

- มาก
- ปานกลาง
- น้อย

2.1.2.2 ลักษณะการอบรมเลี้ยงดู แบ่งเป็น

- การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย
- การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน
- การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย

2.2 ตัวแปรตาม คือ วินัยในตนเอง 7 ด้าน ได้แก่ ความรับผิดชอบ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความเป็นผู้นำ ความอดทน ความซื่อสัตย์ ความเสียสละและการรักษาระเบียบใจ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

วินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมให้เป็นไปตามความต้องการของตน โดยมีได้เกิดจากการถูกบังคับจากอำนาจภายนอก หากแต่เกิดจากแรงกระตุ้นภายในตัวบุคคล อันเป็นผลสืบเนื่องจากการเรียนรู้ว่าเป็นค่านิยมที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับกฎเกณฑ์ ระเบียบแบบแผนของสังคม และไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ตนเอง อีกทั้งยังได้เป็นการละเมิดสิทธิของผู้อื่น ประกอบด้วยคุณลักษณะความมีวินัยในตนเอง 7 ด้าน ได้แก่

1. ความรับผิดชอบ หมายถึง ลักษณะของบุคคลซึ่งแสดงออกโดยใช้ความสนใจเอาใจใส่ ตั้งใจจริงที่จะปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายด้วยความพากเพียรพยายาม เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ได้กำหนดไว้ รวมทั้งให้ความสำคัญที่จะกระทำตามคำพูดที่ได้เคยให้คำมั่นไว้ มีความซื่อสัตย์ เคารพต่อระเบียบ กฎเกณฑ์ รู้จักหน้าที่ที่มีต่อตนเองและผู้อื่น ตลอดจนยอมรับผลของการกระทำของตนด้วยความเต็มใจ แม้ว่าผลที่ปรากฏออกมาจะประสบความสำเร็จหรือไม่ก็ตาม และพร้อมที่จะมุ่งมั่นแก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้น

2. ความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่มีความเชื่อมั่นหรือมั่นใจในความสามารถของตนเอง ซึ่งจะแสดงออกโดยการพูดหรือการตัดสินใจ และปฏิบัติสิ่งต่างๆ ได้โดยเชื่อมั่นว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้อง สมเหตุสมผล และมีความพร้อมที่จะเผชิญต่ออุปสรรคต่างๆ ที่ขัดขวางโดยไม่ย่อท้อ

3. ความเป็นผู้นำ หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่แสดงออกถึงความสามารถที่จะชักจูงหรือใช้อิทธิพลต่อผู้อื่นในการร่วมกันดำเนินกิจกรรมต่างๆ ของกลุ่มให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้ เป็นผู้ที่ไม่มุ่งร้ายต่อผู้อื่น มีความเสียสละ มีเหตุผลปราศจากอคติ ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น พร้อมที่จะให้อภัยในความผิดพลาดของผู้อื่นและมีความเห็นอกเห็นใจต่อบุคคลรอบข้าง

4. ความอดทน หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่มีความเข้มแข็ง หนักแน่น ทนทานทั้งร่างกาย และจิตใจ สามารถยืนหยัดต่อสู้กับการกระทบกระทั่งของเหตุการณ์ หรืออุปสรรคต่างๆ

ตลอดจนความยากลำบาก คำวิพากษ์วิจารณ์ที่ทำให้เจ็บแค้นได้โดยไม่แสดงอาการหวั่นไหวหรือย่อท้อ มีความสามารถควบคุมการกระทำของตนให้อยู่ในขอบเขตที่สังคมสามารถยอมรับได้ โดยการใช้สติปัญญาควบคุมตนเองให้อยู่ในอำนาจของเหตุผล

5. ความซื่อสัตย์ หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่มีความประพฤติที่ยึดหลักแห่งคุณธรรม โดยจะแสดงออกมาด้วยความซื่อตรง ทั้งทางกาย วาจา ใจ ต่อตนเองและผู้อื่น ปฏิบัติตนตามกฎเกณฑ์ที่ถูกกำหนดไว้ มีความตรงต่อเวลา ละอายใจต่อบาป ไม่เอาัดเอาเปรียบผู้อื่น หรือแสวงหาผลประโยชน์ให้แก่ตนและพวกพ้องในทางที่มีชอบ มีความรับผิดชอบต่อสิ่งที่ตนเองได้กระทำ

6. ความเสียสละ หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และให้ความช่วยเหลือผู้อื่น เพื่อให้ผู้อื่นได้ในสิ่งที่เขาต้องการทั้งด้านทรัพย์สิน สิ่งของ แรงกาย การพูด และการกระทำ รวมทั้งความสามารถทุก ๆ ด้านที่สามารถช่วยเหลือผู้อื่นได้ โดยไม่คำนึงถึงความสุขหรือความทุกข์ของตนเอง

7. การรักษาระเบียบใจ หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่มีการรู้จักควบคุมจิตใจและอารมณ์ให้อยู่ในกรอบและระเบียบที่ดีงาม

คณะ หมายถึง คณะที่นักศึกษากำลังศึกษาอยู่แบ่งเป็น คณะนิติศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ คณะพยาบาลศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์

ความเข้มงวดในการมีระเบียบวินัยของคณาจารย์ต่อนักศึกษา หมายถึง ความเอาใจใส่ของอาจารย์ที่มีต่อนักศึกษาในเรื่องการแต่งกาย มารยาทในสังคม ความรับผิดชอบต่อการเรียนและการทำกิจกรรมต่าง ๆ แบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่ มาก ปานกลาง น้อย

การอบรมเลี้ยงดู หมายถึง การที่บิดา มารดา หรือผู้ที่เลี้ยงดูเด็กมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กทั้งทางตรงและทางอ้อม ซึ่งทั้ง 2 ลักษณะ เป็นการสื่อความหมายทางอารมณ์และความรู้สึกให้แก่เด็ก โดยเด็กจะมีโอกาสได้เลียนแบบพฤติกรรมของบิดา มารดา หรือผู้ที่เลี้ยงดูผ่านจากการสังเกต ดังนั้นการอบรมเลี้ยงดูจึงมีลักษณะที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละครอบครัวและสังคม ซึ่งมีลักษณะความเชื่อ ค่านิยม ทัศนคติที่ต่างกัน รูปแบบของการอบรมเลี้ยงดู จึงแบ่งออกเป็น 3 ประเภทได้แก่

1. การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย หมายถึง วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่บิดามารดา หรือผู้ที่เลี้ยงดูทำให้ผู้ที่ถูกเลี้ยงดูรู้สึกได้ว่าตนได้รับการปฏิบัติอย่างยุติธรรม ไม่มีการปล่อยตามใจหรือเข้มงวดมากจนเกินไป มีการยอมรับนับถือในความสามารถและเปิดโอกาสให้ผู้ที่ถูกเลี้ยงดูแสดงความคิดเห็น ให้ความร่วมมือและช่วยเหลือบ้างตามโอกาสอันสมควร

2. การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน หมายถึง วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่บิดามารดา หรือ ผู้ที่เลี้ยงดูทำให้ผู้ที่ถูกเลี้ยงดูรู้สึกว่าคุณเองถูกปฏิบัติหรือคอยควบคุมไม่ให้ได้รับความสะดวกในการกระทำสิ่งใด ๆ ที่ตนเองต้องการ หรือไม่ได้รับอิสระเท่าที่ควร ผู้ที่ถูกเลี้ยงดูจะรู้สึกว่าตนเองถูกบังคับให้ทำแต่สิ่งที่บิดา มารดา หรือผู้ที่เลี้ยงดูต้องการ และถูกคุ้มครองป้องกันให้ความช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลา

3. การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย หมายถึง วิธีการเลี้ยงดูที่บิดามารดา หรือผู้ที่เลี้ยงดูทำให้ผู้ที่ถูกเลี้ยงดูรู้สึกว่าตนเองถูกเกลียดชัง หรือปล่อยให้ทำสิ่งต่าง ๆ ตามต้องการ โดยไม่ได้รับการเอาใจใส่ให้คำแนะนำและให้ความช่วยเหลือจากบิดา มารดา หรือผู้เลี้ยงดูเท่าที่ควร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหาร คณาจารย์ และบุคลากรฝ่ายต่างๆ ของมหาวิทยาลัยสยาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุคลากรในงานกิจการนักศึกษา และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการพัฒนานักศึกษา

2. เพื่อให้เป็นแนวทางในการประกอบการวางแผนนโยบาย พัฒนาปรับปรุงกิจกรรมที่มุ่งส่งเสริมความมีวินัยในตนเองให้แก่นักศึกษา

3. เพื่อให้ให้นักศึกษาเป็นบุคคลที่มีความพร้อมทั้งด้านสติปัญญา ร่างกาย อารมณ์ สังคม และจิตใจ ตามลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ของสังคมและเป็นพลเมืองที่ดีของประเทศไทย